

Имало едно врѣме една стара жаба, която имала петъ дѣца: двама синове и три дѣщери. Най-младото жабче било момиче и се родило, когато другитѣ били вече поотрасли и помагали на старата си майка въ всички работи. Всички се радвали на най-малкото жабче и всѣко отъ по-възрастнитѣ се стараело да му угоди, съ каквото може. Най-гълъститѣ мухи, най-голѣмитѣ комари се носѣли въ кѣщи за жабчето.

Единъ день жабата-майка, прѣди да излѣзе изъ кѣщи, се обръща къмъ дѣцата си и казва: „Мили дѣчица, азъ отивамъ да диря храна; врѣмето днесъ е доста хубаво, изведете и нашето малко жабче съ васъ на разходка. Но бждѣте прѣдпазливи и внимавайте, да не се приближавате до кръвния ни врагъ. Вече отъ нѣколко седмици го чувамъ да трака съ човка и да се разхожда по нашата ливада съ малкитѣ си.“

По-старитѣ жабчета се поклонили на майка си и обѣщали да бждатъ послушни; малкото жабче, което за пръвъ пѣтъ щѣло да види широкия свѣтъ, скачало отъ радостъ и нетърпѣние. Не се минало дълго врѣме и жабчетата били вече облѣчени и готови за разходка; най-красиво нагиздили, разбира се, малкото.

Братчетата изкочили първи изъ дупката, за да огледатъ дали пѣтътъ не е опасенъ: подскочили на-самъ, подскочили натамъ и като не забѣлѣзали нищо, провикнали се: „квакъ-квакъ“ въ знакъ, че въздухътъ е чистъ и свѣжъ. Двѣтѣ сестричета взели малкото жабче помежду си и право на поляната.